

A tizedfizetés hatásai

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Márk 16:15; Róma 3:19-24; 1Korinthus 9:14; 1Péter 3:8-9

„Nem tudjátok, hogy akik a templomi szolgálatokat végzik, a szent helyről táplálkoznak, és akik az oltár körül forgolódnak, az oltarról részesednek? Így rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek” (1Kor 9:13-14, ÚRK).

Amint a múlt héten is megállapítottuk, a tizedfizetés a hitünk kifejezésének fontos eleme. Ezzel is kinyilvánítjuk, illetve próbára tesszük a hitvallásunk őszinteségét. *„Próbáljátok meg magatokat, hogy hitben vagytok-e! Vizsgáljátok meg magatokat! Vagy nem ismeritek fel magatokban, hogy Krisztus Jézus bennetek van? Ha nem, akkor nem álltátok ki a próbát” (2Kor 13:5, ÚRK).*

A tizedfizetésre utaló első példa az volt, amit Ábrahám adott Melkisédeknek (1Móz 14:18-20; Zsid 7:4). A lévíták szintén elvették a tizedet szolgálataikért a templomban (2Krón 31:4-10). A tizeddel ma is az evangélium ügyét támogatjuk. Helyesen értelmezve ez az Istennel való kapcsolatunk fokmérője.

A tized hatása, felhasználása, jelentősége és felosztásának módja mind arra szolgál, hogy lelki értelemben növekedjünk, Isten művét támogassuk és adakozzunk az evangélium hirdetésére, annak pénzügyi alapját biztosítva. Ez Isten terve, ami a hűséges sáfár első lépésének nevezhető.

Ezen a héten továbbra is a tizedfizetés kérdését tanulmányozzuk: annak elosztását, azt, hogy mit jelent mások számára és milyen hatással van a lelki életünkre.

február 18.

EGYÜTT HOZZUK LÉTRE A MISSZIÓ PÉNZÜGYI ALAPJÁT

Jézus rendelkezése így szól: hirdessük az evangéliumot (Mk 16:15) és tegyük tanítványokká az embereket, megtanítva nekik, hogy mindazt megtartsák, amit Ő parancsolt (Mt 28:19-20). Isten tehát szeretné, hogy részt vegyünk a világ legfontosabb munkájában, Jézushoz vezetve az embereket. Javakat is bízott ránk, a missziót ebből kell támogatni, ez a sáfárok feladata. A részvétel mélyíti személyes elköteleződésünket, hogy bemutassuk Krisztust másoknak. Minden tanítvány, sáfár és munkás hozza be a kincstárba a teljes tizedét erre a szent feladatra! Egységért kell imádkoznunk, hogy hűségesek maradjunk a misszió támogatásában, ugyanakkor az is igaz, hogy a sikeres misszió erősíti hitbeli egységünket.

Milyen anyagi tervet készített Isten a missziója véghezvitelére? „Hozzátok be a raktáramba a tizedet mindenből.” Mit jelent a „mindenből” kifejezés? Mire utal az, hogy „legyen ennivaló a házámban” (Mal 3:10, ÚRK)?

Ahogy az eddigiek során láttuk, Ábrahám és Jákób ideje óta fizettek tizedet Isten gyermekei (1Móz 14:20; 28:22), és valószínűleg már ennél korábban is. A tized annak a rendszernek a része, ami által Isten fenntartja egyházát. Ez a legnagyobb anyagi forrás és joggal a legmegfelelőbb módszer a misszió előbbre vitelére. „Ha minden keresztény becsületesen adná a tizedet, az eredmény szinte elképzelhetetlen, teljességgel lenyűgöző, sőt, csaknem felmérhetetlen lenne” (Christian Smith, Michael O. Emerson: *Passing the Plate* [Továbbadni az adománygyűjtő kosarat]. New York, 2008, Oxford University Press, 27. o.). Istennek minden korszakban voltak gyermekei, akik készségesen támogatták misszióját. Mindnyájunk felelőssége ezt megérteni és összefogni azért, hogy anyagilag erősítsük a világszéles művet. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy szervezetlenek, gondatlanok vagy ötletszerűen adakozók legyünk, amikor a misszió támogatásáról van szó. A mi kihívásunk sokkal nagyobb, mint amilyen akkor volt, amikor a nép és a léviták így szóltak Nehémiáshoz: „mi nem hagyjuk el a mi Istenünknek házáat” (Neh 10:39), még annál is komolyabb, mint ami előtt az 1800-as évek hívői álltak. Ma az egyház tagságának és lelkipásztorainak lelki egységre kell jutniuk egymással, anyagi értelemben is összefogni, elősegítve a globális célok teljesítését és a misszió támogatását.

Gondoljunk bele, milyen hatalmas az adventista misszió világszerte (Jel 14:6-7)! Hogyan értsük egyéni felelősségünket a munka anyagi támogatását illetően?

ISTEN ÁLDÁSAI

Mal 3:10 versében Isten gazdag áldást ígért azoknak, akik hűségesek a tizedfizetésben. Isten áldása azonban nem egydimenziós. Nagyon szűk látókörre vall minden más rovására azt hangsúlyozni például, hogy az Úr áldása az anyagi javakban való meggazdagodást jelenti.

Malakiás próféta könyvében az áldás lelki természetű és mulandó is. Isten áldásának jelentőségét az üdvösség, a boldogság, a békesség bizonyítja, továbbá az, hogy Isten mindig azt teszi, ami a legjobb számunkra. Másrészt, amikor Isten megáld bennünket, erős készletet érzünk, hogy a nálunk kedvezőtlenebb helyzetben lévőknek is juttassunk. Azért kapjuk az áldásokat, hogy mi is áldásul lehessünk mások számára. Igen, Isten rajtunk keresztül áraszthatja áldását másokra.

Olvassuk el 1Pt 3:8-9 verseit! Péter szerint hogyan függ össze az, hogy áldást kapunk, ugyanakkor áldássá is lehetünk mások számára?

A tizedfizetésből kétszeres áldás származik. Mi magunk nyerünk, de áldást áraszthatunk másokra is. Adhatunk abból, amit kapunk. Az Istentől nyert áldások belülről érintenek bennünket, míg másokat kívülről: *„adatok, és nektek is adnak, jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, szíinig teltet adnak öletekbe. Mert azzal a mértékkel mérnek nektek, amellyel ti mértek”* (Lk 6:38).

Olvassuk el ApCsel 20:35 versét! Hogyan utal ez a bibliaszöveg is a tizedfizetésre?

Az a legnagyobb áldás, amire a tizedfizetés megtanít, hogy mennyire jó bízni az Istenben (Jer 17:7). „A tizedfizetés különleges rendszere olyan alapelvekre épült, ami éppolyan maradandó, mint Isten törvénye. A tizedfizetésnek ez a rendszere áldást jelentett a zsidók számára, máskülönben Isten nem adta volna nekik. Azok számára is áldás lesz, akik ragaszkodnak hozzá a vég idejéig. Mennyei Atyánk nem önmaga gazdagítására rendelte el a rendszeres adakozást, hanem hogy hatalmas áldást adjon ezzel az embernek. Láta, hogy a nagylelkűségnek erre a rendszerére van szüksége” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church* [Bizonyágtételek a gyülekezetnek]. 3. köt., 404-405. o.).

Idézzünk fel olyan alkalmakat, amikor mások szolgálata révén nyerünk áldást az Úrtól! Hogyan nyújthatunk mi is segítséget?

február 20.

A TIZED CÉLJA

„A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját; és: méltó a munkás a maga jutalmá-ra” (1Tim 5:18) – írja Pál Timóteusnak. Mózes szavait idézi 5Móz 25:4 verséből az ökörré vonatkozóan és Jézus mondását Lk 10:7 verséből a munkással kapcsolatban. Az ökörré vonatkozó szófordulat közmondásnak tűnik, és jelzi, hogy az ökör joggal ehethet a gabonából, miközben dolgozik. A második mondás pedig azt fejezi ki, hogy az evangéliumot hirdető, elkötelezett munkásokat fizetség illeti meg.

Isten rendszerben teremt és rendszerben működteti az általa megalkotott világot. Ő tervezte meg a naprendszereket, az ökoszisztémát, az ember emésztőrendszerét, idegrendszerét és így tovább. A tized rendszere által a léviták gondoskodhattak (4Móz 18:26) a szent sátor szükségleteiről és saját ellátásukról. Ez ma azokra vonatkozik, akik az evangélium hirdetésének szentelik az életüket. Az Isten által elrendelt tizedrendszer az az eszköz, amivel a szolgálatot támogatni kell, és az üdvtörténet egész ideje alatt ezt alkalmazták. Az ilyen szolgálatot végzőket tehát a tizedből kell fizetni, ez alapvető és lényeges az Úr művében.

„**Így rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek**” (1Kor 9:14, ÚRK). Mire utalt itt Pál apostol, és milyen erkölcsi következtetések vonhatók le ebből? 2Kor 11:7-10 szakasza értelmében mennyire fontos gondoskodni az evangélium hirdetőinek szükségleteiről?

„...más gyülekezeteket károsítottam meg, amikor támogatást fogadtam el tőlük, hogy nektek szolgáljak” (2Kor 11:8, ÚRK) – mondta Pál ironikusan, és arra utalt, hogy a szegény macedóniai gyülekezettől kapott fizetséget, miközben a gazdag korinthusi gyülekezetnek szolgált. Az apostol azt szerette volna megértetni a korinthusiakkal, hogy akik az evangéliumot hirdetik, megérdemlik érte a fizetséget.

A tizedet konkrét célra kell felhasználni, és ennek így is kell maradnia. „A tizedet különleges használatra kell elkülöníteni. Nem szabad például jótékonyági alapként használni. Konkrétan azok részére kell elkülöníteni, akik Isten üzenetét hirdetik a világnak, más célra nem használható fel” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship* [Tanácsok a sáfárságról]. 103. o.).

Olvassuk el 3Móz 27:30 versét! Hogyan alkalmazható napjainkban is ez az alapelv?

A TÁRHÁZ

A Szentírás szerint Istennek van tárháza a szél (Jer 10:13), a víz (Zsolt 33:7), a hó és a jég számára (Jób 38:22), amelyek fölött neki hatalma van. A legértékesebb tárháza azonban az, ahová a tized kerül. „*De íme, Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izráelben. Szolgálatukért való osztályrész ez, amellyel a gyülekezet sátrának szolgálatát végzik*” (4Móz 18:21, ÚRK). Ez az igevers említi először, hogy hol tartják a tizedet. Ma ezt úgy ismerjük, hogy a „tárház elve”. Isten a továbbiakban utasítást adott az izraelitáknak arra vonatkozóan, hogy az Ő döntése szerinti helyre vigyék a tizedet (5Móz 12:5-6), Salamon idejében a jeruzsálemi templomba vitték. Az izraeliták azonnal értették, mit jelent a tárház és hol is van, amikor Malakiás próféta kijelentette: „*Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba*” (Mal 3:10). A tárház azt a helyet jelölte, ahol a vallási cselekmények zajlottak és ahol a lévítákat ellátták.

Még milyen kifejezésekkel nevezi meg a tárházat a Szentírás? 1Krón 26:20; 2Krón 31:11-13; Neh 10:38

Az Istennek szentelt tizedet a tárházba kellett vinni: ez az egyetlen modell, amit a Szentírás elénk tár. Isten minden rendelkezésében volt egy központi tárház/kincstár, ahol a tizedet kezelték. A hetednapos adventisták közössége világszéles egyház, elfogadja és gyakorolja a tárház elvét. A tagokat arra bátorítjuk, hogy tizedüket az egyházterülethez juttassák el azon a gyülekezeten keresztül, ahol tagok. A lelkipásztorok az egyházterületek kincstárából kapják a fizetésüket. „Amint Isten műve terjed, a segélykérés egyre gyakoribb lesz. Hogy ezeknek eleget tehesünk, a keresztényeknek meg kell szívlelniük a parancsot: »*Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házamban...*« (Mal 3:10). Ha a hitvalló keresztények hűségesen behoznák tizedüket és adományukat, Isten tárháza megtelne. Akkor nem lenne szükség vásároknak, sorsolásnak és szórakoztató összejövetelek szervezésére az evangélium terjesztéséhez szükséges anyagi eszközök biztosítása végett” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 222-223. o.).

Gondoljuk át, mi történne, ha ki-ki oda küldené a tizedét, ahová éppen akarja! Mi lenne Isten művével, ha mindenki ezt tenné? Miért fontos tehát, hogy oda adjuk a tizedet, ahová tartozik?

február 22.

A TIZED ÉS A HIT ÁLTALI ÜDVÖSSÉG

Róm 3:19-24 szakasza alapján válaszoljunk a következő kérdésre! Milyen lényeges igazságról olvashatunk itt tanítást, ami hitünk központi eleme is egyben?

A bibliai üzenetnek itt az a lényege, hogy mindnyájan érdemtelenek vagyunk az üdvösség tekintetében (Róm 3:23). Máskülönben érdem szerint kapnánk, cselekedeteink alapján, ez a gondolat azonban ellentétes a Szentírással.

Róm 4:1-5 szakasza mit tanít a kegyelemről, ami szöges ellentétben áll az érdemekkel?

Az üdvösség ajándék (Ef 2:8-9), érdemtelenül kapjuk. Az ember kizárólag azért nyer üdvösséget, mert Isten neki tulajdonítja Krisztus tökéletes áldozatának érdemeit. Ami a tizedet illeti, nem szerzünk érdemet Istennél azzal, ha visszaadjuk neki. Egyébként is, kezdjük ott, hogy a tized Istené, akkor miféle érdem származna abból, hogy visszaadjuk neki?

A tizedfizetés tehát nem üdvösségszerző cselekedet, mint ahogy egyik jó cselekedet sem az, amelyek gyakorlására Isten szólítja a keresztényeket. „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (Ef 2:10).

A tizedfizetésünk azonban sokat elárul magatartásunkról, ami vagy alázatos és engedelmes, vagy csökönyös és dacos Isten minden kérésével szemben. Ha szeretjük Istent, engedelmeskedni fogunk neki. A tized látható kifejezése annak, hogy felismertük: valóban csak sáfárok vagyunk itt a földön, mert minden Istené. Amint a szombat hetenkénti emlékeztető arra, hogy Isten a Teremtőnk és a Megváltónk, a tized visszaadása is hasonlóképpen működhet: arra emlékeztet, hogy nem a magunkéi vagyunk, életünk, valamint üdvösségünk egyaránt Isten ajándéka. Következésképpen felfoghatjuk ezt a valóságot és hittel élhetünk, elismerve, hogy a tized visszaadása kézzelfogható módja hitünk kifejezésének.

Lk 21:1-4 szakasza szerint mit jelent hit által élni?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Könnyen elfelejtjük, hogy minden lélegzetvételünk, minden szívverésünk, létünk minden pillanata csakis az Úrtól származik! Az *apostolok cselekedetei* 17. fejezetében Pál az igaz Istenről beszélt az athéniaknak, aki nemcsak a Teremtő (az „Isten, a ki teremtette a világot és mindazt, ami abban van” [ApCsel 17:24]), hanem a Fenntartó is („mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk” [ApCsel 17:28]). Athén lakói nem ismerték az igaz Istent, mi, keresztények viszont igen, ez pedig különösen fontos az életvezetésünk szempontjából. Istennek több kívánalma van felénk, és nekünk ezeknek megfelelően kell élnünk.

„Így van ez Isten kívánalmaival is. Az emberekre bízta kincseit, de azt kéri, hogy egy tizedet hűségesen különítsünk el az Ő művére. Azt is elrendeli, hogy ezt a részt az Ő tárházában helyezzük el. Sajátjaként adjuk oda neki, szent rész az, amit szent célokra kell használni, azok támogatására, akik az üdvösség üzenetét viszik a világ minden tájára. Ő őrzi ezt a részt, hogy az anyagi eszközök folyamatosan érkezzenek a tárházába, így az igazság fénye eljuthasson a közel- és távollévőkhöz egyaránt. Amennyiben hűségesen eleget teszünk ennek a követelménynek, elismerjük, hogy minden Istené” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church* [Bizonyoságtételek a gyülekezetnek]. 6. köt., 386. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. „Az idő gyorsan rohan az örökkévalóságba. Ne fosszuk meg Istent attól, ami az övé! Ne utasítsuk vissza azt, amiért jutalmat kapunk, de ami kár nélkül nem tagadható meg! Isten egész szívet kér; add át neki azt, az övé a teremtés és a megváltás által! Értelmeteket kéri; adjátok át neki, az az övé! Pénzetekeket kéri; adjátok neki, az az övé” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 373. o.)! Mit ért Ellen G. White a következőn? „Ne fosszuk meg Istent attól, ami az övé! ...amiért jutalmat kapunk/amit érdem szerint nem kaphatnánk, de ami kár nélkül nem tagadható meg/amit ha visszautasítunk, kárát valljuk.” Mitől fosztjuk meg magunkat, ha nem fizetünk tizedet?
2. Gondolkodjunk el azon, mi lenne, ha minden gyülekezeti tag azt tenné a tizeddel, amit csak akar, vagyis olyan ügyre adná, amit éppen arra érdemesnek tart és nem küldené be a „tárházba”?

GERZSENYI SÁNDOR: JÓL SÁFÁRKODNI!

Mért is adtál, Uram,
nekem ennyi kincset?!
Mit kezdjek vele?
Hű sáfárnak lenni
szinte lehetetlen.
Roskadok bele,
ahogy rám nehezül
a nagy felelősség.
Elég a fele!
Segíts, Uram, Jézus!
Erővel, vigasszal
szívem töltsd tele!
Lehelj rám tüzedből,
igézz meg egészen,
Szentlélek Szele!
- Sok-sok drága kincsem
kezd már gyarapodni.
Sátán sok csele
meghiúsul rajtam.
Győzők jó Urammal.
Életem Dele
rám veti sugarát.
Eljutok Atyámhoz.
Csöndben hív: Gyere!